

רע"פ 7214/14 - המבקשים: חיים שמאי, נילי שמאי נגד המשיבה: עיריית תל אביב

בית המשפט העליון

רע"פ 7214/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקשים: 1. חיים שמאי
2. נילי שמאי

נגד

המשיבה: עיריית תל אביב

בקשת רשות ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 23.9.2014 בעפ"א 50012-04-14 שניתן על ידי כבוד השופט הבכיר צ' גורפינקל

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' גורפינקל) בעפ"א 50012-04-14 מיום 23.9.2014, במסגרתו נדחה ערעור המבקשים על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופטת נ' תבור) בתו"ב 1784/11 מיום 30.12.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של שימוש החורג מהיתר, לפי סעיפים 145 ו-204(ב) לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 ותקנות התכנון והבנייה (עבודה ושימוש הטעונים היתר), התשכ"ז-1967 (להלן: עבירת שימוש חורג מהיתר). על פי הנטען בכתב האישום, המבקשים - בעלי דירה בתל-אביב - הפכו דירה שבה מותר

עמוד 1

להשתמש לצרכי דירת מגורים בשלמות, לשתי דירות מגורים נפרדות.

3. בבית המשפט לעניינים מקומיים, המבקשים כפרו בעובדות כתב האישום וטענו כי הדירה אינה מפוצלת. בית משפט לעניינים מקומיים הרשיע את המבקשים בעבירת שימוש חורג מהיתר, על סמך הראיות שהיו בפניו, וביניהן עדותו של המהנדס מטעם המשיבה אשר העיד כי הדירה היתה מחולקת באופן פיזי לשני חלקים נפרדים. כן הושת על כל אחד מהמבקשים קנס בסך 27,000 ש"ח או 75 ימי מאסר תמורתו; התחייבות בת שנתיים להימנע מעבירה בה הורשעו וכן עבירה של אי קיום צו; צו חדילה משימוש בנכס שאינו לפי היתר כדיון; צו החזרת המצב לקדמותו על פי היתר; ואגרה. המבקשים ערערו על פסק הדין לבית המשפט המחוזי, וחזרו על טענותיהם כי מדובר ביחידה אחת ולא שתיים, וכי מה שנבנה ללא היתר כבר פורק ונהרס. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, וקבע כי לא עומדת בפניו מסכת ראיות חדשה, וכי בית משפט השלום היה מוסמך לקבוע על סמך עדותו של המהנדס כי הדירה פוצלה לשניים. על כן, בית המשפט המחוזי לא מצא מקום להתערב בהכרעת הדין של בית משפט לעניינים מקומיים. באשר לגזר הדין, בית המשפט המחוזי לא התערב בצווים שניתנו ולא התערב בקנס שהוטל על המבקש. אולם, מאחר שמדובר בשני בני זוג והדירה רשומה על שם שניהם, בית המשפט המחוזי מצא כי מדובר ביחידה כלכלית אחת, ולכן הפחית את הקנס שהוטל על המבקשת לסכום של 10,000 ש"ח.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשה שלפניי, מבקשים המבקשים מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהורות על זיכויים, או לחלופין להפחית את הקנס שהושת עליהם. בבקשתם, טוענים הם כי בית המשפט לעניינים מקומיים נשען על עובדות לא נכונות, שכן ההוכחות מטעמם הוגשו באיחור. לגישתם, בית המשפט לעניינים מקומיים התעלם מכל העדויות שהיו להוכחת טענותיהם. עוד סבורים המבקשים כי בית המשפט לעניינים מקומיים טעה כשגזר את הדין על פי "רווח כלכלי", שכן לטענתם בפועל לא היה רווח כזה בעניינם. המבקשים מוסיפים וטוענים כי בית המשפט לעניינים מקומיים החמיר בעונשם בשל כך שקבע מתחם ענישה מחמיר מדי. ומכל מקום, לעמדתם, אחריותה של המבקשת פחותה לעומת אחריותו של המבקש ולכן הם סבורים כי העונש שלה צריך להיות נמוך יותר.

דיון והכרעה

5. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינם של המבקשים כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה, ועל כן המבקשים לא הצביעו על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

6. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. על אף טענותיהם, המבקשים לא העלו בבקשתם טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתם עניינה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. יתרה מכך, עיקר בקשתם היא כי אתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים לאחר שמיעת

העדויות. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת, ככלל, בממצאים מסוג זה (ראו למשל: ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל (21.8.2000)). הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. בחינת מסקנותיו של בית המשפט לעניינים מקומיים, אף על רקע טענות המבקשים, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. הן בית המשפט לעניינים מקומיים והן בית המשפט המחוזי בחנו בזהירות את מכלול הראיות, ביניהם עדות המהנדס מטעם המשיבה אשר קבע כי הדירה פוצלה לשניים, והגיעו למסקנה מבוססת ומנומקת היטב כי הדירה אכן חולקה באופן פיזי לשתי יחידות נפרדות.

7. כאמור, טענותיהם של המבקשים נוגעות גם לחומרת העונש. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. מעיון בפסיקה הקיימת במקרים דומים בנסיבותיהם עולה כי אכן מדובר בעונש שאין בו כל סטייה ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים כגון זה (ראו: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 342, 337 (1998)). יתר על כן, ולמעלה מן הצורך, איני רואה מקום להתערב באשר לקנס שהושת על המבקשים, אני סבור כי לא מדובר בסכום גבוה, וכי בית המשפט לעניינים מקומיים כבר התחשב במבקשים ולא מיצה עמם את הדין, וכך גם בית המשפט המחוזי עת הפחית את סכום הקנס שהוטל על המבקשת. הסכום נמוך בעיני במיוחד בהתחשב בכך שבמספר ביקורות מטעם המשיבה הדירה המשיכה להיות מפוצלת לשניים והשימוש בה באופן זה נמשך. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בחשון התשע"ה (5.11.2014).

שׁוֹפֵט